

осъществява **резонно** единствено в рамките на философско-логическа система. Вярно е също, че по принцип математическият начин на изразяване е в много по-голяма степен необходимопристъп на макропонятията отколкото на микропонятията форма, тъй като тази форма в определен смисъл е количествено разгърната. Когато се преминава от формулно представяне на свойствата на явления - прости единици, към формулно представяне на свойствата на явления - разгърнати единици, каквито са макроединиците, изниква по необходимост необходимост от допълнителен математически символен апарат. И макропонятията форма на Φ и Λ го намира и въвежда.

В границите на философията и логиката въвежданото на по-ефективни математически методи алгоритми е логично да става чрез *съотнасянето* им към определен тип познавателна задача за решаване. Тя да бъде предварително формулирана. Неприемливо е методът да бъде въведен, а след това да се размишлява върху формулирането на задачата, която той би могъл да обслужва ефективно. В този аспект познатият модел на **цикъла на познавателната активност на обществото** от само себе си предлага перспектива за съставяна на *изчерпателна* типология и номенклатура на възможните - срещащи се в изследователската практика - типове задачи¹.

На основата на философията и логиката може да намери легитимация и критичната преоценка на **съществуващи**, отдавна използвани математически методи-алгоритми. От преработване се нуждае според мен на първо място теорията на *описателните* индекси, защото тази теория, освен че е остаряла в езиково отношение, не е изградена върху двете ключови понятия на макропонятията форма на Φ и Λ - понятията "съвкупност" и "честотно разпределение"². От подобен недостатък страда и *диагностичният* т. нар. факторен индексен анализ. Също - математиката на повечето процедури на *прогностичния* анализ. Единствено математиката на *многомерния* анализ почива експлицитно върху базата на категориите "съвкупност" и "честотно разпределение". Но тук пък ОТС не прокарва отчетлива разграничителна линия в семантично отношение между корелационен (регресионен) анализ, при който всички променливи са резултативни, от една страна, и от друга - каузално-факторния анализ, в който резултативната променлива е една, а всички други променливи са каузално-факторни.

Да приключвам: наскоро отминалото столетие не успя да стигне до дълбоката същност на научната област, наричана обща теория на

¹ Само ще спомена, че това беше проблемът на неотпечатана хабилитационна работа на автора - "Двукратният корен на статистическата методология", 1948 г. (В Централния държавен архив, лични фондове, № 1072).

² За възможността това да бъде направено - мога да отправя към сп. "Статистика", 1997, кн. 6, с. 12-27.